

Entrevista a Cesc Mulet, productor i realitzador

Jaume Vidal

Cesc Mulet, Inca, 1957, llicenciat en psicologia per la Universitat Central de Barcelona, soci fundador de Vídeo U, 1982, on treballà fins el 1997, any que creà La Perifèrica Produccions. Més de vint títols com a guionista i realitzador, títols significatius com *Aixó era i no era... Francesc de B. Moll* (1993), *Viatge de paraules* (2002), *Pere Capellà 1907-1954* (2008) codirigida amb M. A. Abraham, *Els rastres fosforescents dels caragols* (2009), *m. El metre. La mesura del món* (2009). Director de varies sèries (de 13 capítols) per a Televisió Espanyola a les Illes Balears i IB3. Productor executiu de *Yo* (2007), de Rafa Cortés.

Ha participat a diferents llargmetratges, *Cain* (1986) de Manolo Iborra, *En el jardí* (1989) d'Antonio Chavarrias, *Merlin* (1990) d'Adolfo Arrieta, *Acción Mutante* (1992) d'Alex de la Iglesia, *El sueño de Ibiza* (2001) d'Igor Fioravanti.

Una de les mirades més imaginatives, intel·ligents del món creatiu audiovisual, i sobretot, un dels productors més honests, així de clar, d'aquesta terra inexistente que diria l'amic Antoni Serra.

J.V. ¿Quan t'iniciés al món del cinema?

C.M. El cine, en majúscules, comença per a mi a Chiclana (Cadis) amb el rodatge del llargmetratge de Manolo Iborra *Caín*. Feia molts anys i panyes que somniava despert en poder sentir de prop el rum-rum d'una càmera. En aquest cas, amb Carles

Gusi. Vaig fer d'ajudant de producció. Ja se sap la coneguda màxima dins el gremi: "El que vale vale y el que no vale a producció." Pep Nadal' ja havia fet un llargmetratge amb Iborra mentre jo feia el servei militar a Sevilla i durant la primera setmana de preparació a Madrid va desaparèixer el de producció i me cridaren. És a dir vaig debutar a la plaça des de la banqueta. Me pareix que era l'any 1986. Abans ja havia cofundat a Palma una productora audiovisual i estudiat a Barcelona a l'Institut del Teatre amb Agustí Villaronga, Manolo Iborra, Carlos Pastor, Lala Gomà, per citar alguns directors que segueixen en actiu. I, per no dir mentides, ja havia escoltat el rum-rum de la càmera al curtmetratge d'Agustí Villaronga *Al Mayurka*. La resta havien estat curts i experiments en Súper 8 per casa meva o amb en Pep Nadal que de llavors ençà treballam plegats.

J.V. ¿D'on ve l'afició?

C.M. Més que afició amb els anys en podem dir ofici, ja que no he fet res més que, com deia el meu pare, "¿Que es pot esperar de algú que a la seva feina s'assegui a mirar la televisió!" Jo tenc record, no sé si amb els anys és una fantasia o no, que a l'hivernacle de casa meva a Inca estudiant la revàlida de sisè vaig decidir que volia fer cine. I me'n record encara ara, llavors devia tenir 16 anys, del guió que vaig escriure a uns fulls d'un bloc de paper quadriculat.

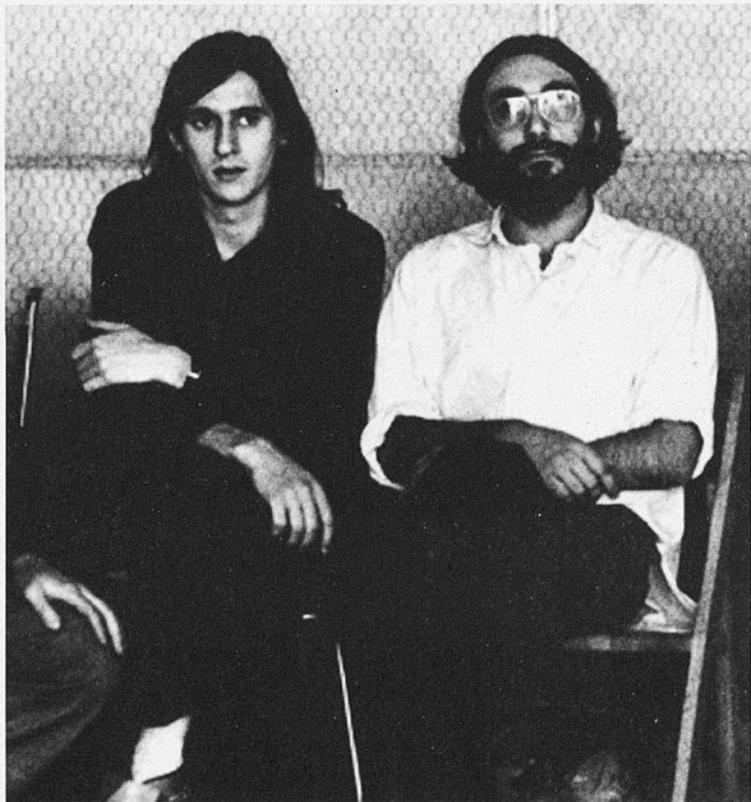
J.V. ¿Doble faceta productor-realitzador?

C.M. No m'he aturat mai a pensar aquestes coses; de fet és la primera vegada que parlo de tot això fora d'una taula contant batalletes. És així des del moment en què un bon dia Pep Siquier fundà a Palma una productora i me va convidar a ser-hi. Tenir una productora fa que siguis productor. Això fa que la meitat del dia deixis de banda la realització. Durant molts d'anys m'he empenyat perquè jo vull fer una pel·lícula, encara ara ho pens: ¿Què cony faig si jo només vull fer una pel·lícula? Però la veritat és que ho duc millor. És així; convisc amb les dues coses i m'agrada. També normalment llegec més d'un llibre alhora.

J.V. ¿Quines pel·lícules te deixaren marca de petit?

C.M. De petit, petit, no ho sé. El que sí que m'agradava era que el meu pare havia tingut un cine, aleshores apareixia cada mes una revista d'aquestes associatives dels empresaris cinematogràfics i teníem dins una capsula una maquineta per foradar les entrades. Mon pare de jovent, de fadrí, crec que als vint i pocs anys duia el cine de Petra. vull pensar que això degué fer forat; record anar al Teatre Principal, al Mercantil i al Novedades...

Pep Nadal i Cesc Mulet estudiants del CIPLA el 1979

A l'estiu aquest darrer cine tenia una terrassa amb una grada enorme i record que ens dúiem pa i talleca o ensalada russa al cine. No record una pel·lícula; record els cines. Ja als 15 anys que podia i volia venir a Palma al cine. Sí que me'n record de pel·lícules que me deixaren i reafirmaren la meua vocació. Per exemple, *Paseo por el amor y la muerte* de John Huston. I no sé per què però m'acaba de venir al cap *Naves misteriosas* i *El cuchillo en la cabeza*, que són del 1971 i 1978.

J.V. ¿I directors?

C.M. De petit jo crec que no sabia cap nom de cap director. Hi havia el cine, el cine de poble i prou. A més a més era de doble sessió. Després un s'agafa als directors i no sé per on començar: Wenders, Welles, Kubrick, Coppola, Huston, Buñuel, Godard, Loach, Leig, Lester, Berlanga, Tarantino, Fellini, Pasolini, Lars Von Trier, Laughton, Lubitsch, Wilder, Preminger ... Jo, a més del cine de poble, vaig tenir la sort de viure el cineclub que organitzava el professor de filosofia de l'institut al centre parroquial; hi vaig veure tot el cine que s'havia de veure: Bergman inclòs, Dreyer i, per descomptat, *Atraco perfecto* (Kubrick) o *Calabuig* (Berlanga).

J.V. ¿Formats com a realitzador?

C.M. He treballat molts i diversos formats, des de la videocreació a la publicitat. Per a la televisió he fet des de capçaleres a noticiaris, sèries documentals i documentals unitaris. La meua assignatura pendent és la ficció; duc anys i panys amb un curmetratge que fa honor al seu nom, que es diu *T'he de veure* que vàrem rodar el 2001 i encara és l'hora que l'estreni. He treballat amb més de deu llargmetratges però no en som ni el pare ni la mare de cap. Només som una roda dentada d'aquelles que fan que el mecanisme giri. Però mai he estat l'autor, confii que, com Charles Laughton, almenys faré un llarg. Es podria titular *El dia del pescador*.

J.V. ¿Com prepares una pel·lícula?

C.M. Tots o quasi tots els meus documentals són històrics. Això vol dir que me pas un bon gra-

pat de mesos documentant-me. Llavors un bon dia començ a treballar i escric una mena d'escaleta on vaig deixant que surti tot el que s'ha anat semblant. Quasi sempre me deix dur per les imatges més que per les paraules. Necessit primer veure les coses, després les puc contar amb paraules.

J.V. ¿Fas una story board?

C.M. Tenc molts quaderns plens de notes i dibuixos però no son estrictament una *story board*, només un pic mai amb en Pere Joan ens tancarem uns dies per un curmetratge que tenc escrit que es titula *El sofà*.

J.V. Un dels teus darrers treballs és el documental *Els rastres fosforescents dels caragols*, sobre Joan Miró, basat en l'article de Yvon Taillandier *Je travaille comme un jardinier*. Què ens pots contar d'aquest documental i de la teua trobada amb Taillandier?

C.M. La primera idea era il·lustrar l'article aparegut l'any 1959 a París i que és, no només per jo, sinó per a tots els entesos i "mironians" un escrit cabdal per entendre a l'artista. El que passa és que fent recerca i documentació vaig descobrir que Taillandier era viu, sincerament jo el donava per mort. Llavors el documental va canviar, era impensable fer-lo i no tenir-lo a ell amb cara i ulls que ens explicàs el què, el qui i el com de la seva entrevista amb Joan Miró i el *making off* del text. És així com anàrem a París i descobrírem a un carrer del districte 9 un taller ple de pintures, collages i escultures... Yvon deixà la crítica d'art i és avui als seus vuitanta i pocs anys un pintor en actiu. La trobada me va fer qüestionar durant tot el procés de la pel·lícula si estava fent un documental sobre Miró o sobre Taillandier, dins el calaix han quedat encara moltes històries que contà sobre Picasso, Giacometti i altres artistes que ell freqüentava durant les dècades dels cinquanta i seixanta.

Yvon Taillandier
i Cesc Mulet a
Palma el 2009

J.V. ¿Què prefereixes blanc i negre o color?

C.M. No sé què contestar. ¿Me puc quedar amb les dues opcions?, ¿fins i tot embolicar-les a la mateixa pel·lícula?

J.V. Com a productor executiu de la pel·lícula YO, ¿què en penses de Rafa Cortès?

C.M. Fa molts d'anys que ens coneixem i jo sempre o quasi sempre des del primer dia que ens trobarem li dic "dire" i això que faltaven set anys per fer YO. Crec que, com n'Agustí Villaronga a qui consider "el mestre", no hauria d'estar tant de temps sense fer un llargmetratge.

J.V. ¿Què opines del cinema actual?

C.M. Sempre trop valors al cine. Som molt curiós i no som gaire exigent. M'agraden molts gèneres i molts pals. Vull veure pel·lícules igual que m'agrada llegir. M'estimo haver vist una pel·lícula que no haver-la vist o haver llegit un llibre abans que no haver-lo llegit. Amb això vull dir que darrera qualsevol mata hi pot haver-hi conills. És a dir, m'agrada el cine antic, clàssic, modern, postmodern, novell, experimental, transcendent, intranscendent... fins i tot de vegades me sorpren a mi mateix que m'agradin pel·lícules que no m'haurien d'agradar i no m'agraden pel·lícules que m'haurien d'agradar. Per dir un do; l'altre dia a una exposició sobre Chaplin vaig veure una escena de Charlot cantant que quasi me fa plorar. I l'altre dia de pagès vaig veure un documental *Somniant en nombres* al voltant d'un establiment de loteria a un barri de Nàpols que encara me compareixen pessigolles a l'esquena quan el record.

J.V. Cinquanta anys de la *nouvelle vague*.

C.M. Quan ja no podia dissimular més, és a dir quan un acaba els estudis i s'ha de posar a fer feina, als 22-23-24 anys... Jo som d'aquells que ha estudiat una carrera universitària, encara que com que els meus pares tenien petit comerç: una llibreria-papereria des de sempre he fet feina. Quan ja no tenia cap excusa i havia d'anar per feina vaig pensar, supòs que no seriosament (devia ser l'any 1982 o 1983 mentre amb en Pep Nadal per Barcelona pintàvem parets de pisos per viure i sobreviure i sonmiàvem que un dia faríem cine) en partir cap a Suïssa i plantar-me a la porta de ca'n Godard i dir-li: "Mestre, el que vulgueu. Aquí t'eni un aprenent."

Si la nostra productora es diu La Perifèrica comprendreu que la *nouvelle vague* que anava contra l'academicisme sigui per a mi no solament ben mirada sinó admirada. Resnais, Truffaut, Rohmer són ja uns clàssics, però no podem oblidar que quan començaren rompien motlles i estructures. Ben arribats tots els que rompen les formes i els models. Pens que estam massa instal·lats i que, de tant en tant, van bé les sacsejades.

J.V. Per acabar ens agradaria que responguessis el següent qüestionari Proust.

J.V. La pel·lícula de la teva vida.

C.M. Com que supòs que només puc dir-ne una, encara que no crec en "la pel·lícula de la teva vida": *Im lauf der zeit* ('En el curso del tiempo', 1975), de Wim Wenders.

J.V. La darrera pel·lícula que t'ha agradat.

C.M. *IngLOURIOUS BASTERDS*.

J.V. ¿Què en destacaries, d'aquesta pel·lícula?

C.M. Que és molt disbauxada.

J.V. El nom d'un director.

C.M. Stanley Kubrick.

J.V. El nom d'una actriu.

C.M. Virna Lisi.

J.V. El nom d'un actor.

C.M. Bruno Ganz.

J.V. ¿Quina seqüència t'hauria agradat haver filmat?

C.M. El ball de Jean Seberg (Cecile) a *Bonjour Tristesse* d'Otto Preminger, mentre canta Juliette Greco; sala de festes plena de gent, orquestra, però també per la mirada de Jean Seberg.

J.V. Una banda sonora.

C.M. *Koyaanisqatsi* de Philip Glass.

J.V. Un diàleg.

C.M. ... algunes de les paraules de Nadia, una de les tres germanes protagonistes a la pel·lícula *Wonderland* (1999) de Michael Winterbottom.

J.V. ¿Què opines dels Oscar?

C.M. Poc interès

J.V. ¿Quantes vegades vas al cinema durant un any?

C.M. Massa poques. Set, onze...

J.V. ¿T'agrada veure les pel·lícules per televisió?

C.M. Sí i no. No i sí

J.V. ¿Quina obra literària adaptaries al cinema?

C.M. *El baró rampant* d'Italo Calvino per a un llarg, i *Un dia perfecte per a el peix plàtan*, de Sallinger per a un curt, encara que supòs me demandaria.

J.V. ¿Quina no adaptaries?

C.M. *El secreto del Bosque Viejo* (1935) de Dino Buzzati

J.V. ¿Per què?

C.M. Per allò de no desbaratar les emocions de la lectura. Jo ja m'he fet la pel·lícula. ■

NOTES

(1) Pep Nadal soci fundador de La Perifèrica Produccions (1997) és amic-germà de Cesc Mulet. Es conegueren als 17 anys i continuen junts. Han treballat junts a *Acción Mutante* (Àlex de la Iglesia), *Caip* (Manolo Iborra) *Una sombra en el jardín* (Antonio Chavarrias), *El baile del pato* (Manolo Iborra), *Merlin* (Adolfo Arrieta), etc...